Benke László

Ahogyan a szél a hegyeket

Ahogyan a szél, az eső, a hó, a fagy
morzsolgatja a titokzatos hegyeket,
zord csúcsokat, gyilkos sziklaszirteket,
termékenyebbé téve lankásabb hegyoldalakat,
dús völgyeket, éltető folyópartokat,
tölcséres tárnicsokkal, kén szellőrózsákkal,
kéken, fehéren illatos ibolyákkal,
sárga-fehéren pityegő pipitérekkel, krókuszokkal,
pirosan, zölden, pettyesen, csíkosan
messzire hullámzó virágszőnyegekkel,
időtlen idők óta úgy hódítalak imáimmal,
hogy termékenyebbé, szebbé, kezesebbé
szelídülj végre, fényes egek csodálatára,
sötétségen túl és innen éjszaka is ámulók ámulatára,
de sem szépséged hatalmával, sem csúfságod utálatával
ne akarj végre legyűrni engem a sárba sehogyan se,
ne akarj végleg szembefordítani magaddal,
meg kell értened végre, hogy nem győzhetsz le engem,
én vagyok itthon a szívemmel,
én vagyok itt a maradandó ember.
Minden halálos döfésed megismertem,
tudom, hogy te csak magadat pusztíthatod el,
elmúlásod bennem kezdettől fogva végleges,
mert kezdettől fogva szeretlek, s az én szeretetem
végtelen lassan morzsolja hatalmas hegyeidet.